

Arrest

nr. 226 789 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 oktober 2018 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 11 april 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.10.2018 werd ingediend door:

Naam: O. (..)

Voorna(a)m(en): B. (..)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: 01.01.1982

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te : (..)

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40 §4, eerste lid 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

Betrokkene vraag verblijfsrecht aan in functie van F. D. E. (..) (RR: xxxxxxxxx), haar minderjarige zoon van Franse nationaliteit.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt betrokkene enkel een beroepsinlevingsstage (BIS) voor die loopt van 02.01.2019 tot en met 21.06.2019. Zij krijgt hiervoor een bruto maandvergoeding van 398,45 euro. Uit het enige voorgelegde bewijs van de bestaansmiddelen van betrokkene blijkt geen nettobedrag dat betrokkene daadwerkelijk ter beschikking heeft. Wel is duidelijk dat het maandelijks bedrag ruim onder het geïndexeerde bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast (het welke heden 1254,82 euro bedraagt) ligt. Hieruit blijkt aldus duidelijk dat betrokkene ook niet financieel kan instaan voor de EU-minderjarige en het kind dus niet financieel ten laste heeft.

Uit het rijksregister blijkt wel dat betrokkene gezamenlijk gevestigd is met haar kind, wij betwisten niet dat er een affectieve relatie is tussen moeder en kind, echter dit is onvoldoende om verblijfsrecht aan te ontfangen. Het vrij verkeer van het kind wordt niet geschaad door de weigering van verblijfsrecht aan betrokkene, immers de vader van het kind woont ook in België.

Voor zover betrokkene alsnog ook artikel 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 zou wensen in te roepen, dient opgemerkt te worden dat ook de toepassing van dit wetsartikel niet tot het verblijfsrecht van betrokkene kan leiden. Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn 'ten laste te zijn van de EU burger die wordt verhoogd. Uit het huidige administratieve dossier kan dit echter niet besloten worden. De minderjarige heeft uiteraard zijn moeder niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs moest de peuter vermogend zijn, is het niet aan de peuter om dit vermogen te beheren en dus bvb een volwassene ten laste te nemen (cfr. art. 376 BW).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"III. ENIG MIDDEL

Afgeleid uit de schending van artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 24 en 37 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, artikel 20 en artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en de zorgvuldigheidsplicht

Eerste onderdeel

Artikel 3, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bepaalt dat:

"Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen".

D. E. F. (...), zoon van verzoekster, heeft de Franse nationaliteit. Hij is bijgevolg burger van de Unie. Hij heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer door zich in België te vestigen.

Dat de zoon van verzoekster nog minderjarig is neemt niet weg dat de richtlijn 2004/38/EG op hem en zijn familieleden van toepassing is.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds in het arrest Zhu & Chen dd. 19.10.2004 (C-200/02) in punt 20 dat: "Overigens kan een kind van jonge leeftijd zich (...) beroepen op de door het gemeenschapsrecht gewaarborgde rechten van vrij verkeer en verblijf. Of een onderdaan van een lidstaat houder kan zijn van de rechten die het Verdrag en het afgeleide recht waarborgen op het gebied van het vrije verkeer van personen, mag niet afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat de betrokkene de leeftijd heeft bereikt waarop hij juridisch bekwaam is om deze rechten zelf uit te oefenen (...). Bovendien blijkt; zoals de advocaat-generaal in de punten 47 tot en met 52 van zijn conclusie heeft opgemerkt, noch uit de bewoordingen noch uit het doel van de artikelen 18 EG (nieuw artikel 21 VWEU) en 49 EG (nieuw artikel 51 VWEU) en van de richtlijnen 73/148 en 90/364 (vervangen door de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004), dat het genot van de in deze bepalingen vervatte rechten afhankelijk is gesteld van een voorwaarde inzake een minimumleeftijd".

De richtlijn 2004/38/EG voorziet in een gelijke behandeling van de burgers van de Unie en eigen onderdanen van een lidstaat.

Zo voorziet de considerans (20) dat:

"In overeenstemming met het verbod op discriminatie op grond van nationaliteit moeten alle burgers van de Unie en hun familieleden die op grond van deze richtlijn in een lidstaat verblijven, in de lidstaat op de gebieden waarop het Verdrag van toepassing is op gelijke wijze worden behandeld als de eigen onderdanen, onverminderd de specifieke bepalingen van het Verdrag en de secundaire wetgeving" en stelt artikel 24.1 van de richtlijn 2004/38/EG dat:

"Onverminderd specifieke, in het Verdrag en het afgeleide recht uitdrukkelijk opgenomen bepalingen, geniet iedere burger van de Unie die op basis van deze richtlijn op het grondgebied van een gastland verblijft, binnen het toepassingsgebied van het Verdrag dezelfde behandeling als de onderdanen van het gastland. Dit recht geldt ook voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die verblijfsrecht of duurzaam verblijfsrecht genieten."

In de bestreden beslissing weigert tegenpartij de aanvraag van verzoekster, onderdaan van een derde land, om haar minderjarige Franse zoon te vervoegen omdat verzoekster de bestaansmiddelenvoorwaarde niet voldoet.

Tegenpartij betwist echter niet dat verzoekster met haar minderjarige zoon van Franse nationaliteit samenwoont. Ook wordt niet betwist dat moeder en kind een affectieve band hebben.

In het geval dat een minderjarige Belg zich laat vervoegen door een ouder, onderdaan van een derde staat, voorziet de Vreemdelingenwet echter niet dat de minderjarige over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken.

Artikel 40ter lid 1, tweede streepje Vreemdelingenwet voorziet in een gunstig regime in het kader van een gezinsherenigingsaanvraag van een bloedverwant in opgaande lijn met een minderjarige Belg.

De ouder dient in dit geval enkel de afstammingsband aan te tonen, zijn identiteit te bewijzen en het Belgische kind te begeleiden of te vervoegen.

Er worden geen andere wettelijke voorwaarden voorzien.

Bijgevolg kan in het geval van een gezinsherenigingsaanvraag door een ouder, onderdaan van een derde land, met zijn of haar minderjarig kind, burger van de Unie, 'die in België verblijft, geen andere voorwaarden worden opgelegd dan wanneer het kind Belg zou zijn.

Artikel 24 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet in een gelijke behandeling tussen de burgers van de Unie en hun familieleden enerzijds en de eigen onderdanen van het gastland anderzijds.

Artikel 37 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet dat:

"Het bepaalde in deze richtlijn geldt onverminderd de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van een lidstaat die eventueel gunstiger zijn voor de personen waarop deze richtlijn betrekking heeft."

Artikel 22 in combinatie met artikel 37 van de richtlijn beletten dat Belgische rechtsregels wat betreft de gezinshereniging met een minderjarige EU-onderdaan ongunstiger zijn dan voor eigen Belgische onderdanen.

In casu dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden daar waar zij bij de gezinshereniging met de minderjarige EU-burger strengere eisen oplegt, met name het ten laste zijn van deze minderjarige EU-burger, terwijl deze eisen voor de familieleden van de minderjarige Belg niet gelden.

Zulks creëert een ongelijkheid in de behandeling dewelke verboden wordt door voormelde richtlijn.

De ouder van het minderjarige Frans kind wordt gediscrimineerd ten aanzien van de ouder van het minderjarige Belgische kind. De richtlijn verbiedt evident discriminatie.

Artikel 40bis §1 Vreemdelingenwet voorziet dat:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de identiteit van verzoekster vaststaat, dat bewezen is dat zij de moeder is van Derick, die de Franse nationaliteit heeft, en dat moeder en zoon samenwonen te Edegem.

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter, lid 1, tweede streepje Vreemdelingenwet.

Bijgevolg diende tegenpartij aan verzoekster een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te kennen.

Door dit niet te doen, schendt tegenpartij in de bestreden beslissing artikel 40bis Vreemdelingenwet juncto artikel 24 en artikel 37 van de richtlijn 2004/38/EG.

Tweede onderdeel

Artikel 20 VWEU verleent aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit de status van burger van de Unie en artikel 21 VWEU voorziet dat iedere burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven.

De zoon van verzoekster heeft de Franse nationaliteit en is derhalve burger van de Unie. Het effectief genot van zijn recht op vrij verkeer en haar recht op verblijf in België dient te worden gewaarborgd.

Het Hof van Justitie stelde reeds in het arrest Zhu & Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 in punt 45 en 46 dat:

"Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of van een derde staat die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG (thans artikel 21 VWEU) en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (...).

Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG (thans artikel 21 VWEU) en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat; deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven, (wij onderlijnen)"

Het Hof van Justitie stelde verder in het arrest van 08 maart 2011 in zaak Gerardo Ruiz Zambrano t/ Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, C-37/09 (punt 41 t.e.m. 45)

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. Blz. I-6193, punt 31, en 17 september 2002, Baumbasten R, C-413/99, Jurispr. Blz. 1-7091, punt 82, en arresten Garcia Avello, punt 22, Zhu en Chen, punt 25, en Rottmann, punt 43).

In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie arrest Rottmann, punt 42) (wij onderlijnen)".

Gelet op het feit dat Derrick minderjarig is en hij helemaal afhankelijk is van verzoekster, heeft de beslissing van tegenpartij om aan verzoekster het verblijfsrecht te weigeren noodzakelijkerwijze tot gevolg dat Derrick niet verder zijn recht op verblijf in België kan uitoefenen.

De bestreden beslissing schendt artikel 40bis Vreemdelingenwet juncto artikel 20 en 21 VWEU."

2.2. In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.";

(...)

§4. (...)

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te

voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarnaar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet verwijst, luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

Dit zijn de voorwaarden waaraan de minderjarige moet voldoen om over een verblijfsrecht te beschikken.

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat het de verzoekende partij is die het bewijs moet leveren dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van het kind te kunnen voorzien.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet voorziet dat het minderjarig kind ten laste dient te zijn van de vader of moeder en dat het net de vader of moeder is die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van het kind te kunnen voorzien.

Hierbij kan tevens worden verwezen naar de voorbereidende werken, waaruit blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd om de *“les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17).

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger vooropstelt en dat de ratio legis nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

2.3. Het determinerend motief van de bestreden beslissing betreft de vaststelling dat verzoekende partij slechts over een bruto maandvergoeding beschikt van 398,45 euro hetgeen ruim onder het geïndexeerde bedrag van het leefloon ligt voor een persoon met gezinslast (hetwelk op het moment van

de bestreden beslissing 1254,82 euro bedraagt). Er blijkt aldus dat verzoekende partij niet financieel kan instaan voor de EU-minderjarige en zij het kind aldus niet financieel ten laste heeft.

2.4. De verzoekende partij betwist geenszins dat haar bron van bestaansmiddelen ontoereikend is om haar minderjarig kind ten laste te hebben.

2.5. De beoordeling die blijkt uit de thans bestreden akte, is juridisch correct en dit zowel naar nationaal als naar Europees recht.

Immers bepaalt artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze dat als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd de vader of de moeder van de minderjarige Unieburger *“als bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°”* van diezelfde wet. Deze bepaling houdt niet de strikte vereiste in dat de minderjarige referentiepersoon daadwerkelijk het verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, hetgeen een vader of moeder van een minderjarige Unieburger die op een andere grond zijn verblijfsrecht heeft bekomen dus op absolute wijze zou uitsluiten. In het geval deze referentiepersoon - voorafgaandelijk aan de aanvraag van de vader of moeder - zijn of haar verblijf op een andere grond heeft verkregen, dan moet in toepassing van artikel 40bis, §2, 5° van de vreemdelingenwet wel concreet worden nagegaan of de minderjarige referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Indien de minderjarige burger van de Unie op dat moment aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voldoet, dan komt krachtens artikel 40bis, §2, 5° van diezelfde wet aan diens vader of moeder een verblijfsrecht toe indien de minderjarige ten zijnen of haren laste is en de vader of moeder over het hoederecht beschikt. De eerste voorwaarde voor het verblijfsrecht is aldus dat de minderjarige referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en aldus kan worden beschouwd als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

De relevante bepalingen van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(...)

hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Gelet op de ter zake gegeven machtiging aan de Koning in artikel 40, §4, derde lid van de vreemdelingenwet, dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 50, §2, 4°, a) en b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit):

“4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen;

b) een ziektekostenverzekering;”

Hieruit blijkt dat de Unieburger in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet over een ziektekostenverzekering dient te beschikken en dat hij over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, waarbij zowel de bestaansmiddelen waarover hij in eigen hoofde beschikt als de bestaansmiddelen die hij verkrijgt via een derde in aanmerking komen en waarbij deze

bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De beoordeling van de gemachtigde, dat verzoekende partij thans een te laag inkomen ontvangt en niet gesteld kan worden dat zij de minderjarige ten laste heeft, is dan ook in overeenstemming met de ter zake geldende nationale bepalingen.

Daarnaast blijkt evenmin dat deze beoordeling niet in lijn zou liggen met de ter zake relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad merkt voorafgaand op dat de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dient te worden uitgelegd en toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht nu dit artikel de omzetting vormt van artikel 3.1. van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG. De Raad wenst er immers aan te herinneren dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer* e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki* e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In de zaak *Zhu en Chen* (HvJ EG 19 oktober 2004, zaak C-200/02, *Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department*) komt mevrouw Chen in 2000 het Verenigd Koninkrijk binnen. Later reist ze door naar Belfast, Noord-Ierland, waar ze bevalt van Catherine. Ingevolge de *Irish Nationality and Citizenship Act 1956* verkrijgt Catherine de Ierse nationaliteit. Moeder en kind reizen terug naar Wales en verblijven daar. Een aanvraag voor een vergunning voor langdurig verblijf in het Verenigd Koninkrijk wordt afgewezen. Het Hof van Justitie overweegt dat, omdat Catherine onderdaan is van een lidstaat en burger is van de Unie, zij zich rechtstreeks op het verblijfsrecht van artikel 18 EG (het latere artikel 21 van het VWEU) juncto richtlijn 90/364/EG kan beroepen. In richtlijn 90/364/EG is bepaald dat het verblijfsrecht afhankelijk kan worden gemaakt van de eis dat de persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat een ziektekostenverzekering is afgesloten. Catherine is voldoende verzekerd en via haar moeder heeft zij toereikende bestaansmiddelen. Het Hof bepaalt dat richtlijn 90/364 (die in wezen identiek is aan artikel 7, lid 1, sub b van richtlijn 2004/38) geen eisen stelt ten aanzien van de herkomst van de middelen. Catherine hoeft daarom niet zelfstandig over de bestaansmiddelen te beschikken. Vervolgens overweegt het Hof dat ook de ouder die daadwerkelijk de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontleen. Zou dit anders zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen. De basisoverwegingen in dit arrest zijn:

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat

verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie *mutatis mutandis* met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest *Baumbast en R*, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.” (eigen onderlijning).

Bijgevolg kan en moet de verwerende partij in het licht van bovenvermelde rechtspraak wel degelijk nagaan of de verzoekende partij, als derdelander, bij haar verblijfsaanvraag bewijst dat haar zoon ten laste is van haar en dat haar bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat haar zoon ten laste komt van de Belgische overheidsfinanciën.

Aangezien de verzoekende partij de motieven betreffende haar te lage bestaansmiddelen niet betwist, blijkt ipso facto dat de verzoekende partij haar kind niet financieel ten laste heeft.

Deze vaststelling volstaat dan ook in het licht van de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie. Het betoog van de verzoekende partij ontwikkelt in het verzoekschrift kan niet anderszins doen besluiten.

Verzoekende partij gaat er voorts onterecht van uit dat zij – op grond van de richtlijn 2004/38 – op dezelfde wijze moet behandeld worden bij haar aanvraag als een derdelander – ouder van een Belgisch minderjarig kind.

Verzoekende partij vergelijkt haar situatie – waar richtlijn 2004/38 van toepassing is aangezien zij als derdelander een afgeleid verblijfsrecht wenst te bekomen in functie van haar Frans kind, Unieburger dat zijn recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent – met een zuiver interne situatie van een Belgisch minderjarig kind dat steeds in België heeft verbleven en aldus nooit zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en waarbij de situatie van de derdelander-ouder van dit kind aldus niet onder de toepassing van deze richtlijn valt. Het Hof van Justitie heeft in dat geval toepassing gemaakt van artikel 20 VWEU waar het stelt dat nationale maatregelen niet tot het gevolg mogen hebben dat het Belgisch kind (dat een Unieburger is) het effectieve genot ontzegt wordt van de belangrijkste aan zijn status van EU-burger ontleende rechten. Indien de derdelander-ouder van het Belgisch minderjarig kind verblijfsrecht wordt ontzegt dan houdt dit noodzakelijkerwijze in dat het Belgisch kind, dat afhankelijk is van de zorg door die ouder, het Belgisch grondgebied zal moeten verlaten, evenals het grondgebied van de Unie in zijn geheel.

Dit criterium geldt evenwel niet in onderhavig geval waar, zoals in casu het een Frans minderjarig kind betreft dat, wanneer het verblijfsrecht wordt ontzegt aan de derdelander-ouder, nog steeds de mogelijkheid heeft zich te begeven naar Frankrijk samen met verzoekende partij die aldaar als moeder die daadwerkelijk zorg draagt voor haar zoon een afgeleid verblijfsrecht kan krijgen en haar zoon - Unieburger aldus niet verplicht wordt het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bovendien betwist de verzoekende partij ook niet dat de vader van haar kind in België woont.

Het Europees Hof van Justitie heeft in zijn arrest *McCarthy* er duidelijk op gewezen dat derdelanders geen autonome rechten op grond van artikel 20 en 21 VWEU hebben, maar dat zij afgeleide rechten hebben uit de uitoefening van het vrij verkeer door een Unieburger. In situaties evenwel waar de derdelanders buiten het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn vallen, kunnen deze Unieonderdanen alsnog in het toepassingsgebied van artikelen 20 en 21 VWEU vallen wanneer hun situaties onlosmakelijk verbonden is met het vrij verkeer van de Unieburger.

Het is net om ervoor te zorgen dat, in de situatie van een minderjarige Unieburger die verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft en nooit zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend, deze minderjarige Unieburger alsnog zijn rechten verbonden aan zijn Unieburgerschap kan uitoefenen. In het geval van verzoekende partij blijkt evenwel niet dat haar kind, wanneer het verblijfsrecht aan verzoekende partij wordt geweigerd, zijn Unieburgerlijke rechten niet meer kan uitoefenen. Er is aldus geenszins sprake van enige discriminatie.

Ook het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 2013/121 van 26 september 2013 als volgt geoordeeld:

“B.44.1.: (...) Bij de totstandkoming van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 diende de wetgever de verplichtingen na te leven die de Belgische Staat als lidstaat van de Unie op zich heeft genomen inzake het vrij verkeer van personen. Aldus vormt die bepaling, voor wat het verblijfsrecht van de bloedverwanten in de opgaande lijn van een burger van de Unie, voor wat de vereiste bestaansmiddelen van de gezinshereniger en voor wat de leeftijdsvereisten voor echtgenoten en partners betreft, de omzetting in het interne recht van de verplichtingen die op de wetgever rusten krachtens de artikelen 3 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG.

B.44.2. Volgens het Hof van Justitie zijn de in de richtlijn 2004/38/EG aan de familieleden van een burger van de Unie verleende rechten om zich bij deze laatste te voegen in een andere lidstaat, geen persoonlijke rechten van deze gezinsleden, maar afgeleide rechten, die zij hebben verkregen in hun hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer (HvJ, 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 42; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 55; 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 67; 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga e.a., punt 35). Nog volgens het Hof van Justitie « berusten de doelstelling en de rechtvaardiging van bedoelde afgeleide rechten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten de vrijheid van verkeer van de burger van de Unie kan aantasten en hem ervan kan weerhouden om van zijn recht van [vrij verkeer] gebruik te maken » (HvJ, 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 68; 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga e.a., punt 35).

B.44.3. De mogelijkheid voor familieleden van een burger van de Unie om zich te beroepen op artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, teneinde zich bij deze burger te voegen, beoogt het mogelijk te maken dat een van de fundamentele doelstellingen van de Unie, namelijk de realisatie van het vrij verkeer binnen het grondgebied van de lidstaten, onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid wordt uitgevoerd (overwegingen 2 en 5 van de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 21 van het VWEU onderwerpt het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie – en bijgevolg dat van zijn familieleden – echter aan de « beperkingen en voorwaarden die [...] zijn vastgesteld », met name bij de richtlijn 2004/38/EG, die het verblijfsrecht van de burger van de Unie aan verscheidene voorwaarden onderwerpt die inzonderheid ten doel hebben de gezinshereniging te beperken tot de naaste familieleden van de burger van de Unie, de onrechtmatige praktijken te bestrijden en erop toe te zien dat die burger of zijn familieleden geen onredelijke last voor het gastland worden. In de 31ste overweging van de richtlijn 2004/38/EG wordt ten slotte onderstreept dat die laatste « de grondrechten en de fundamentele vrijheden [eerbiedigt] en [...] met name de beginselen in acht [neemt] die zijn neergelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie », met inbegrip van het recht op menselijke waardigheid en het recht op het familie- en gezinsleven (artikelen 1 en 7 van het Handvest).

B.45.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan. Zoals uiteengezet in B.3.2, beoogt de bestreden wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven. Tevens werd de noodzaak benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg. De bestreden bepaling past derhalve in het streven van de wetgever naar een ordentelijk immigratiebeleid en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke aan de basis ligt van het Unierecht inzake vrij verkeer.

B.45.2. Overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) behoren de bevoegdheden die in de Verdragen niet aan de Unie zijn toegedeeld, toe aan de lidstaten. Aldus zijn de lidstaten bevoegd om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het Unierecht immers niet van toepassing

in een zuiver interne situatie (HvJ, 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 60).

B.46. De in de richtlijn 2004/38/EG en de in artikel 40bis en andere van de wet van 15 december 1980 aan de familieleden van een burger van de Unie verleende rechten zijn onlosmakelijk verbonden met de uitoefening door die burger van de Unie van zijn recht van vrij verkeer. Volgens artikel 3, lid 1, is de richtlijn van toepassing op iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2), van die richtlijn, die hem begeleiden of zich bij hem voegen (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 39; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 53). De richtlijn is niet van toepassing op de familieleden van een burger van de Unie, die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en steeds verbleven heeft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 58, 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga e.a., punt 30).

(..)

B.50.2. Wanneer de wetgever de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging regelt die van toepassing zijn op personen die zich in vergelijkbare situaties bevinden, maar waarvan een categorie, in tegenstelling met de andere, onder het Unierecht valt, is hij echter niet verplicht strikt identieke regels in te stellen, gelet op de bij de richtlijn 2004/38/EG nagestreefde en in B.44.3 vermelde doelstelling.

De inachtneming van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie tussen de « burgers van de Unie » en de Belgen kan, wegens de bijzondere situatie van elk van die twee categorieën van personen, bepaalde verschillen in behandeling toelaten. Aldus zou het feit dat de wetgever, ten aanzien van een categorie van personen, de regelgeving van de Unie omzet, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet kunnen schenden, om de enkele reden dat de wetgever ze niet tevens doet gelden voor een categorie van personen die niet aan die regelgeving van de Unie is onderworpen, te dezen de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en wiens situatie aldus niet het aanknopingspunt met het Unierecht vertoont dat, voor de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, onontbeerlijk is om een verblijfsrecht op grond van die bepaling te verkrijgen.

(..)

B.54.2. Door in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders.

(..)

B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).

B.59.3. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat inzake gezinshereniging slechts in uitzonderlijke gevallen een beroep kan worden gedaan op het burgerschap van de Unie :

« 66. Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van [de] belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten.

67. Dit is dus een criterium van zeer bijzondere aard dat ziet op gevallen waarin, ondanks dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van staatsburgers van derde landen niet van toepassing is,

uitzonderlijk geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt.

68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci).

B.59.4. Uit het bovenstaande volgt dat slechts uitzonderlijk, in de zeer bijzondere situatie dat een burger van de Unie, ten gevolge van nationale maatregelen die zijn familieleden het recht op gezinshereniging ontzeggen, zou worden verplicht om niet alleen het grondgebied van de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten, afbreuk wordt gedaan aan de essentie van de rechten die hij aan het Unierecht ontleent en zijn familieleden zich op die rechten zouden kunnen beroepen om zich bij de burger van de Unie op het grondgebied van een lidstaat te voegen.

(..)

B.59.6. Door in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder haar aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen, houdt de wetgever, overeenkomstig de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65 en 67; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 56).

Het aan de burgers van de Unie en hun familieleden toegekende recht van verblijf is - in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden - niet onvoorwaardelijk: zij dienen het bewijs te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden (GwH, 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 35.7, met verwijzing naar HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 64) (RvS beschikking nr. 12.251 van 21 december 216). Enkel in het uitzonderlijke geval waar het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd aan de Unieburger, moet het verblijfsrecht worden toegekend aan het derdelander-familielid. Zoals reeds hoger gesteld bevindt de verzoekende partij zich geenszins in dat uitzonderlijke geval.

Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat ondanks de nationale wetgeving, die volledig in lijn ligt met het Unierecht, zij niet moet voldoen aan de gestelde voorwaarden wat betreft de bestaansmiddelen en haar – louter omdat zij ouder is van een Frans minderjarig kind – een verblijfsrecht moet worden toegekend.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het determinerend motief is gebaseerd op een correcte feitenvinding die in rechte ter verantwoording van de weigeringsbeslissing in aanmerking genomen kan worden. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling ter zake is voorbij gegaan aan de relevante stukken die haar in het kader van de kwestieuze aanvraag werden voorgelegd en dat zij op foutieve wijze tot haar besluit is gekomen. Het betrokken motief volstaat dan ook om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen.

2.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER